

— 'Ο Γεράρδος εφρίκτα.

— Πολύ καλά, εἶπε Γερτρούδη, υπαγέ να φέρης τὸν Ιερέα!... Ἄς ἐλθῆ νὰ εὐλόγησῃ τὸν γάμον!

— Γεράρδε!

— Τι;

— 'Ο γάμος αὐτός εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ!

— Ἀδύνατον;

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Ἰδέ με καλά... ἡ μορφή μου δὲν

ἐνθουμίζει τὴν τοῦ κυρίου σου;

— Εἶσθε ὁ κόμης Ἰωάννης τοῦ Νεβέρ.

Ναι, σὺς ἀναγνωρίζω!

— Μ' ἐνοεῖς λοιπόν;

— Ἀθλίε!

— Γεράρδε!

— Ναι, θ' ἀποθάνῃς!

— Καὶ τίς σοι εἶπεν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ

ζήσω;... Κτύπα!

— Ἄ! ὄχι, δὲν θὰ σε δολοφονήσω!...

Ἐχομεν καὶ οἱ δύο τὰ ξίφη μας, τὸ ἰδι-

κόν μου μοί το ἐδώρησεν ὁ πατήρ σου...

Ἐμπρός, ὑπερασπίσθητι!

— Ὅχι.

— Ὑπερασπίσθητι ἢ σὲ φονεύω!

Καὶ ὁ Γεράρδος, ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, προὐ-

χώρησέ πρὸς τὸν κόμητᾶ.

— Δὲν θέλεις λοιπόν νὰ ὑπερασπισθῆς;

— Ὅχι...

— Τόσῳ τὸ χειρότερον!... σὲ φονεύω

ὡς σκύλλον.

Καὶ ἀρπάσας τὸν κόμητᾶ, ἔριψεν αὐ-

τὸν κατὰ γῆς.

Τότε ἄγων τρομέρως καὶ πεισματῶδης

συνήφθη μετὰ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ὁ δυστυχῆς κόμης ἐπάλασε μὲν γενναίως,

ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν, ὅτε φωναί

γοεραὶ ἀντήγησαν ἐν τῷ δωματίῳ:

— Βοήθειαν!... βοήθειαν!... ὁ κό-

μης τοῦ Νεβέρ δολοφονεῖται!...

Καὶ πάραυτα ἐνεφανίσθη ὁ Ρολάνδος,

ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Θιερρύ καὶ τῆς

περιπόλου, ἦτις, τυχαίως ἰδούσα τὴν θύ-

ραν τῆς οἰκίας ἀνεωγμένην καὶ νομίσασα

ὅτι κλοπή τις διεπράχθη, εἰςῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Πάραυτα ὁ Γεράρδος συνελήφθη.

— Ἀπαιτῶ νὰ μὴ ἐγγίσῃ κάνεις τὸν

ἄνθρωπον τοῦτον, ἐφώνησεν ὁ κόμης. Θά

μοὶ ἀποκριθῆτε διὰ τῆς κεφαλῆς σας!...

Τῆς περιπόλου ἀπελούσῃς μετὰ τοῦ Γε-

ράρδου, ὁ δυστυχῆς κόμης ὤρμησε πρὸς

τὴν κλίνην τῆς νεάνιδος, ἐγονυπέτησε πρὸ

αὐτῆς καὶ ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ χεὶρ ἦν ψυχρά.

Ἡ Αἰμέττη ἦτο νεκρά!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Γεράρδος, εἰσα-

χθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου,

κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινήν τῆς μαστιγώ-

σεως καὶ τῆς ἀποπομπῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ

σώματος τῆς χωροφυλακῆς.

Μετὰ ἓνα δὲ μῆνα ἀνεχώρει διὰ Πα-

ρισίδους, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλιάς ὑπὸ τὸ ὄνομα

Καπελούζος, ὄνομα οἰκογενειακὸν τῆς μη-

τρὸς του.

Ἐπεται συνέχεια. Σ. Τ.

— Μετ' ἐυγνωμοσύνης δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω κα-
ταχωριζόμενον ὥραιον διήγημα τοῦ ἄγγλου Ἐδ-
γάρδου Πόου, ὅπερ εὐρησθήη νὰ φιλοτεχνήσῃ
ἐπὶ τούτῳ διὰ τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα* ὁ
γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον συγγραφεὺς τῆς *Παισι-*
σης Ἰωάννης. Σ. Τ. Δ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου. Μετάφρ. Ε. Ροΐδου.

Τὴν ταπεινὴν, ἀλλὰ καὶ παραδόξοτά-

την ἱστορίαν, ἣν μέλλω νὰ διηγηθῶ, πολὺ

φοβοῦμαι ὅτι οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ, ἀφοῦ

ἐγὼ αὐτὸς προσπαθῶ ἐνίοτε νὰ πεισθῶ ὅτι

εἶναι κακὸν ὄνειρον ἢ γέννημα παραφροσύ-

νης. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οὔτε τρελλὸς

εἶμαι οὔτε ὄνειρεύομαι ἐνῶ γράφω. Μέλλων

αὔριον ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς ἀγχόνης αἰσθά-

νομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐλαφρώσω δι' εἰλι-

κρινοῦς ἐξομολογήσεως τὴν καρδίαν μου.

Τὰ ἀνήκουστα παθήματά μου, διηγούμαι

ἀνευ τῆς παραμιχρῆς ἀξιώσεως νὰ τὰ ἐξη-

γήσω. Γνωρίζω ὅτι εἰς τοὺς πολλοὺς θὰ

φρανῶσιν ἐτι μᾶλλον ἀλλόκοτα ἢ φοβερά,

ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ νὰ εὑρεθῇ μετὰ τῶν

ἀναγνωστῶν μου εὐβριθῆς τις ἀνθρώπος

ὅστις, ἐξετάζων μετ' ἀπαθoῦς λογικῆς ὅσα

ἐγὼ διηγούμαι βίγῶν ἐκ τῆς φρίκης, θέλει

δύνηθῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ταῦτα οὐδὲν εἶχον

τὸ ἔκτακτον, ἀλλ' ἦσαν ἀναγκαῖα συνέ-

πειαι αἰτίων φυσικῶτάτων.

Παιδιόθεν διεκρινόμην διὰ τὴν ἠπιότη-

τά τοῦ χαρακτῆρός καὶ τὴν ἄκραν πρὸς

πάντας φιλοστοργίαν, πρὸ πάντων ὁμῶς

ἠγάπων τὰ ζῶα καὶ εὐτυχιστάτας στίγ-

μας τῆς ζωῆς μου εθεώρου ὅσας διήνουν

περιποιοῦμενος καὶ θωπεύων αὐτά. Ἡ

τοιαύτη μου κλίσις συνήξησε μετ' ἐμοῦ

καὶ ἔμεινεν ἀμειώτως καὶ ἀφοῦ ἠνδρώθην.

Ὅσοι ἔτυχεν ἀγαπήσωσιν ἐξυπνον καὶ πι-

στὸν σκύλον κάλλιστα γνωρίζουσιν ὁποῖα

ἀνεξάντλητος πηγὴ ἠδονῆς εἶναι ἢ πρὸς

αὐτὸν οἰκειότης. Εἰς τὰς θωπεῖας ζῶου

ἀγαπῶντος ἡμᾶς, ἀνευ τινὸς ὀπισθοβου-

λίαις καὶ μέχρι αὐτοθυσίας, ἐνυπάρχει τι

κατανυκτικώτερον πάσης πρὸς ἀνθρώπους

φιλίας, πρὸ πάντων διὰ τοὺς διδασκάλους

ὑπὸ τῆς σκληρᾶς πείρας νὰ ἐκτιμῶσι τοὺς

ἀνθρώπους κατ' ἀξίαν.

Νυμφευθεὶς νεώτατος ἡτύχησα νὰ εὔρω

παρὰ τῇ συζύγῳ μου ὁμοίως πρὸς τὰς ἰδι-

κάς μου κλίσεις. Ὁ Θεὸς δὲν ἐχάρισεν ἡμῖν

τέκνα καὶ τοῦτο συνέτεινε πιθανῶς νὰ κα-

ταστήσῃ ἡμᾶς ἐτι φιλοστοργωτέρους πρὸς

τὰ κατοικίδια ζῶα. Εἶχομεν πτηνά, μι-

κρὸν πίθηκον, ὥραιον σκύλον, κονίκλους

καὶ ἓνα γάτον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο

ζῶον ἐξόχου μεγέθους καὶ καλλονῆς καὶ

ἐτι θαυμαστότερος διὰ τὴν ἀγχινοῖαν.

Ταύτην ἐξυνοῦσα ἡ σύζυγός μου μοὶ ὑ-

πενθύμιζεν ἐνίοτε γελῶσα τὴν δημῶδη πρό-

ληψιν, καθ' ἣν οἱ μάγοι μετεμψυχοῦνται εἰς

μαύρους γάτους. Ὅπως δὴποτε ὁ Πλού-

των, τοιοῦτο ἦτο τοῦ ἰδικοῦ μου τὸ ὄνο-

μα, κατέστη ὁ εὐνοούμενος καὶ ἀχώριστος

σύντροφός μου. Παρ' ἐμοῦ μόνον ἐλαμβανε

τροφήν καὶ ἐμὲ ἠκολούθει ἀπανταχοῦ τῆς

οἰκίας καὶ τοῦ κήπου, δυσκόλως πειθόμε-

νος νὰ μὴ με ἀκολουθῇ καὶ καθ' ὁδόν.

Ἡ τοιαύτη ἡμῶν φιλία διήρκεσεν ἐπὶ τὰ

ὅλα ἔτη, ὅτε ὁ χαρακτῆρ μου ὑπέστη βα-

θμηδὸν ἀλλοίωσιν ῥιζικήν. Ταύτης αἰτία

ἦτο, αἰσχύνομαι νὰ τὸ εἶπω, ἡ οἰνοποσία.

Ἡ μέθη με καθίστα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέ-

ραν σκυθρωπότερον, ἀγροίκον, ἐγωῖστικὴν

καὶ καθότροπον πρὸς τὰ πλάσματα, ἀτινα

ἠγάπων πρὶν περιπαθῶς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς

ἐκείνης ἤρχισα νὰ κακομετάχειρίζομαι καὶ

μετ' οὐ πολὺ κατήντησα νὰ δέρω τὴν γυ-

ναῖκά μου καὶ τὰ ταλαίπωρα ἡμῶν οἰκι-

ακὰ ζῶα, πρὸ πάντων τὸν δυστυχῆ σκύ-

λον, τοῦ ὁποῖου πλειστάκις ἀντήμειψα διὰ

λακτισμάτων τὰς θωπεῖας. Μόνον τὸν

Πλούτωνα ἀπέιχον ἀκόμη νὰ κακοποιῶ.

Ἄλλ' ἡ ἐκ τῆς μέθης μεταβολὴ τοῦ χα-

ρακτῆρός μου συνεπληροῦτο καθεκάστην.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει πάθος θηριωδέστερον

τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ οἰνόπνευμα. Τοῦτο ὑ-

περίσχυσεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς συστολῆς,

ἐξ ἧς ἐφειδόμεν ἐτι τοῦ γέροντος Πλούτω-

νος, διδασκέντος κάκεινου διὰ βραδισμῶν

πόσον εἶχον γίνεαι κακός.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν

ἐτι μᾶλλον τοῦ συνήθους οἰνοβαρῆς ἐνό-

μισα ὅτι ὁ Πλούτων με ἀπέφευγε. Θυμω-

θεὶς ἐκ τούτου ἤρπασα αὐτὸν ἐκ τοῦ τρα-

χήλου τόσον βιαίως, ὥστε τὸ δυστυχῆς

ζῶον, φοβηθὲν καὶ πειρώμενον νὰ διαφύγῃ

ἐδάγκασεν ἐλαφρότατα ἓνα τῶν δακτύλων

μου. Ἄγνωθ' τί τότε μοὶ συνέβη καὶ ὑπὸ

τινος κατελήφθη μανίας. Ἡ ἀληθὴς μου

ψυχὴ μοὶ ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ στήθους

μου καὶ ταύτην ἀντικαθίστῶσα ὑπερδια-

βολικὴ τις κακία. Ὑπὸ ταύτης οἰστη-

λατούμενος ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου

μαχαιρίδιον καὶ, ἐξακολουθῶν νὰ σφίγγω

τὸν τράχηλον τοῦ πτωχοῦ ζῶου διὰ τῆς

ἀριστερᾶς, ἐξώρυξα ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐρυθρῶ καὶ φρίσσω διηγούμενος τοιαύ-

την θηριωδίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἀφοῦ διεσκεδάσθησαν οἱ

ἀτμοὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἤσθάνθη ἐντρο-

πήν τινα καὶ τύψιν συνειδήσεως διὰ τὴν

μοχθηρίαν μου. Τὸ αἰσθημα ὁμῶς τοῦτο

οὔτε ζωηρὸν ἦτο οὔτε διήρκεσε πολὺ μετὰ

τινας δ' ἡμέρας εἶχον ἀποπνίξει ἐντελῶς

εἰς τὴν ἀψινθον καὶ τὴν βρακὴν πᾶσαν ἀ-

νάμνησιν τοῦ κακουργήματός μου.

Ὁ γάτος ἐν τούτοις ἐθεραπεύθη προΐόν-

τος τοῦ χρόνου. Τὴν θέσιν τοῦ ἀπόντος ὀ-

φθαλμοῦ κατεῖχε κόκκινος καὶ εἰδεχθῆς

λάκκος κατὰ τὰ λοιπὰ ὁμῶς τὸ ζῶον ἐ-

φαίνετο καλῶς ἔχον καὶ μετ' ὀλίγον ἀνε-

λαβε τὰς προτέρας ἐξεις καὶ τοὺς συνή-

θεις ἀνὰ τὴν οἰκίαν περιπάτους. Ἐπόμε-

νον ὁμῶς ἦτο νὰ κρύπτεται καὶ νὰ φεύγῃ

ἄμα με ἠσθάνετο πλησιάζοντα. Ὅσον καὶ

ἂν εἶχεν ἡ καρδία μου παρωθῆ, ἠσθάνο-

μην ἐν τούτοις ἀθυμίαν τινὰ βλέπων τὴν

ἀντιπάθειαν καὶ τὴν φρίκην, ἣν ἐπροξένουν

εἰς πλάσμα τὸ ὁποῖον πρότερον με ὑπερη-

γάπα. Ἡ ἀθυμία ὁμῶς αὕτη μετεβλήθη

βαθμηδὸν εἰς ὀργὴν καὶ ὄρεξιν ἐκδικήσεως.

Τότε κατὰ πρῶτον ἠσθάνθη τὴν τελείαν

μου καταλήψιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἐμ-

φύτου πάσης ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ κακίας. Οἱ

θεωροῦντες τὸν ἄνθρωπον ὡς φύσει ἀγαθὸν

καὶ μόνον ἐξ ἀνάγκης ἢ συμφέροντος κα-

κουργοῦντα δὲν ἔτυχε, φαίνεται, νὰ ἰδωσι

στρουθία μαδάμενα ζώντα παρά παιδικ-
ρίων, ἢ δὲν ἐνθυμοῦνται διαρρήξεις χάριν
παιδιῶν ὑδραγωγείων, σχοινία ἐκτεθέντα
πρὸς ἀνατροπὴν ἀνυπόπτων διαβητῶν, ἀ-
πακόμισιν ἐνδύματων λουμένων, ὑπεζαί-
ρεσιν τῆς ξυλίνης κνήμης χωλοῦ ἢ ἄλλας
τοιαύτας ἀκατανομάστους θηριωδίας. Οἱ
φιλοσοφοῦντες δὲν μοι φαίνονται ἐκτιμή-
σαντες κατ' ἀξίαν τὸν τοιοῦτον παράγοντα
τοῦ χαρακτήρος ἡμῶν. Οὐδεὶς, πιστεύω,
ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ μὴ κατὰ τὸ διάστημα
τοῦ βίου του ἐκτελέσας ἢ τοῦλάχιστον μὴ
ἐλθὼν εἰς πειρασμόν νὰ ἐκτελέσῃ κακὴν
τινα πράξιν, ἀνευ τινὸς συμφέροντος, ἐκ
πλατωνικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἔρωτος, πρὸς τὴν
κακίαν. Τοιοῦτο ἦτο τὸ αἰσθημα τὸ ὁ-
ποῖον με ἐξώθει εἰς ἐξάντωσην τοῦ δυστυ-
χοῦς ζώου. Οὐχὶ μεθῶν, ἀλλὰ νήφων καὶ
σωφρονῶν, συνέλαβον αὐτὸ πρῶτον τινὰ καὶ
περιδέσας τὸν τράχηλόν του διὰ σχοινίου
τὸν ἐκρέμασα ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος πλη-
σίον τοῦ κοιτῶνός μου προθαλάμου, ὅστις
μοὶ ἐχρησίμειεν ὡς ἱματιοθήκη. Τὸ δὲ πε-
ριεργὸν εἶναι ὅτι ἐνῶ προέβαινον εἰς τὸ ἀ-
πακίσιον ἔργον κατειχόμεν ὑπὸ τινος συγ-
κινήσεως, ἀναλογιζόμενος πόσον τὸ ζῶον
ἐκεῖνο με ἠγάπη καὶ ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἔ-
δωκε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου.

Τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἐνῶ ἐκοιμώμην βα-
θέως, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς κραυγῆς: «Πυρ-
καίχ!» Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης μου
καὶ τῶν προαθύρων ἐφλέγοντο· τὸ πῦρ ἐ-
νέμετο ἤδη ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν καὶ μό-
λις ἐπρόφθασα νὰ σωθῶ μετὰ τῆς συζύγου
καὶ τῆς ὑπηρετρίδος ἡμῶν. Ἡ καταστροφή
ὑπῆρξε τελεία καὶ οὐδὲν διετώθη ἐκ τῆς
περιοουσίας μου.

Δὲν εἶμαι προληπτικός καὶ οὐδεμίαν
θέλω νὰ ὑποθέσω σχέσιν μεταξὺ τοῦ κα-
κουργήματός μου καὶ τῆς συμφορᾶς, ἥτις
ἐπῆλθε τὴν ἐπιούσαν ἐξέθεσα δὲ καὶ τὴν
μόνον ὡς ἀδιασπᾶστος συνδεομένην
μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἱστορουμένων γεγο-
νότων. Τὴν ἐπαύριον τῆς πυρκαϊᾶς μετέ-
βην πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν ἐρειπίων. Πάν-
τες οἱ τοῖχοι εἶχον καταπέσει πλὴν ἐνὸς
μόνου, τοῦ χωρίζοντος τὸν κοιτῶνά μου
ἀπὸ τοῦ προθαλάμου. Τοῦτο ἀπέδωκα εἰς
τὸ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, νεωστὶ ἐπισκενα-
σθεὶς καὶ ὑγρὸς ἔτι ὦν, ἀντέσχε κάλλιον εἰς
τὰς φλόγας. Κάτωθεν τοῦ τοῖχου τούτου
ἔβλεπον συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος θεα-
τῶν, οἵτινες παρατηροῦντες αὐτὸν μετὰ
πλείστης προσοχῆς ἀνέκραζον ἐκ διαλειμ-
μάτων: «Παράδοξον! Ἀνήκουστον! Πρω-
τοφανές!» ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἐπι-
φώνησιν θυμασμοῦ. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν
περιέργειάν μου, πλησιάζας δὲ διέκρινα
ἐπὶ τοῦ τοῖχου ὡς εἶδος ἀναγλύρου τὸ
σχῆμα μεγίστου γάτου. Ἡ εἰκὼν ἦτο θαυ-
μαστὴ τὴν ἀκρίβειαν, οὐδ' ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ
τραχήλου τὸ σχοινίον. Ἐν ἀρχῇ ἡ ὄψα-
σις αὕτη με κατετάραξε. Μετ' ὀλίγον ὁμως
ἐνόησα ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τὸ ἐκ-
πληκτικόν. Τὸν γάτον εἶχον κρεμάσει ἀπὸ
καρφίου πεπηγμένου εἰς τοῖχον πρὸ ὀλίγου
ἐπισκευασθέντα, ἢ πτώσις τῶν ἄλλων τοί-
χων συνέθλασε καὶ συνεπίεσε τὸ λείψανον
ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔτι ἀσβεστώματος, ἢ δὲ

ἐνέργεια τοῦ πυρός, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ὑ-
γρῶν τοῦ πτώματος ὑπερήκουν πρὸς ἐξή-
γησιν τῆς ἐγχαραχθείσης ἐπὶ τοῦ τοῖχου
εἰκόνος.

Ἡ τοιαύτη ἐξήγησις, καίτοι ἱκανοποι-
οῦσα πληρέστατα τὸ λογικόν μου, δὲν ἔ-
σχυσεν ἐν τούτοις νὰ καταβάλῃ τὴν ἐξα-
ψιν τῆς φαντασίας μου. Τὸ φάσμα τοῦ ἀ-
παγγλονισθέντος ἐτάραττε πολλὰκις τὸν
ὑπνον μου καὶ ἐξήγειρε καὶ πάλιν παρ' ἐμοὶ
ἀνησυχίαν τινὰ ἱκανῶς ὁμοιάζουσαν μετα-
νοίας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτου αἰσθημα-
τος ἤρχισα ν' ἀναζητῶ περὶ ἐμὲ ἄλλον
τινὰ γάτον, κατὰ τὸ δυνατὸν ὅμοιον πρὸς
τὸν μεταστάντα, ὅπως περιποιούμενος αὐ-
τὸν ἐξαγνίσω κάπως τὸ ἀμάρτημά μου.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχισαν ἴδε τελευταῖον φύλλον Β' τόμου.

— Ἐὰν ὁμως δὲν σὰς δώσω τὰ ἐγγρα-
φα; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ.

— Ἄ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Μὰ τὴν
πίστιν μου ὡς εὐπατρίδου, θὰ σὰς φονεύσω!
Εἶναι καὶ τοῦτο ἀστείότης, ἀγαπητὴ κύ-
ριε Δαυίδ;

— Καλλιτέρα τῆς ἐτέρας, ἀπεκρίθη ὁ
δικηγόρος, θωπεύων τὸ ζῆφός του.

— Ἐὰν ὁμως μοὶ τα δώσητε, ἐξηκο-
λύθησεν ὁ Σχικῶ, τὰ πάντα θὰ λησμο-
νηθῶσιν· ἴσως δὲν με πιστεύετε, ἀγαπητὴ
κύριε Δαυίδ, διότι εἴσθε φύσει κακὸς καὶ
φραντάζεσθε ὅτι τὸ μισός μου ἔχει συσσω-
ματωθῆ μετὰ τῆς καρδίης μου, ὡς ἡ σκω-
ρία συσσωματοῦται μετὰ τοῦ σιδήρου. Ὅχι,
σὰς μισῶ, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ μισῶ τὸν
κύριον Μεγιέν περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς· δώ-
σατέ μοι τὰ μέσα ν' ἀπολέσω τοῦτον καὶ
σῶζω ὑμᾶς· θέλετε δὲ νὰ προσθέσω λέξεις
τινάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ πιστεύσητε
ὑμεῖς, ὅστις μόνον τὸν ἐαυτὸν σὰς πιστεύε-
τε; λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα, ὅσον ἂν
ἦναι μαρῶς, διεφθαρμένος καὶ ἐκδεδιητη-
μένος, διότι μοὶ ἐχορήγησε καταφύγιον καὶ
προστασίαν κατὰ τοῦ σφαγῆως δὲ Μαγιέν,
ὅστις, ἐπὶ κεφαλῇ δεκαπέντε κακούργων,
δολοφονεῖ, ἐν ὄρα νυκτός, ἕνα μόνον εὐπα-
τρίδην ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Λουβρου· γι-
νώσκετε ὅτι ὁμιλῶ, περὶ τοῦ δυστυ-
χοῦς Σαιν-Μεγρέν· δὲν ἦσθε καὶ ὑμεῖς με-
ταξὺ ἐκείνων τῶν δημιῶν; Ὅχι, τόσῳ τὸ
καλλίτερον. Θέλω, λοιπόν, ὅπως ὁ ἀτυχῆς
Ἐρρίκος μου βασιλεὺς ἦσυχος, ὅπερ εἶναι
ἀδύνατον με τοὺς Μεγιέν καὶ τὰς γενεα-
λογίας τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Δώσατέ μοι
τὴν γενεαλογίαν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον
μου, ὅτι θέλω ἀποσιωπήσει τὸ ὄνομά σας
καὶ θέλω καταστήσει ὑμᾶς εὐτυχῆ.

Διακρούσης τῆς ἐκτενοῦς ταύτης ἐκθέ-
σεως τῶν ἰδεῶν του, ἐπιτήδεε παρατεινο-
μένην, ὁ Σχικῶ εἶχε παρατηρήσει τὸν Δαυίδ
ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ ἀποφασιστικός.
Καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικόν τοῦτο διάστημα,
εἶδεν, ὅτι αὐτὸς εἰς μὴς τοῦ χαλυβδίνου προ-
σώπου τοῦ δικηγόρου ἐκινήθη, οὐδεμίαν ἀ-
γαθὴν ἰδέαν συνεκίνησεν αὐτόν.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ἡ εὐ-
γλωττία μου χάνεται ματαίως, καὶ ἴτι δὲν
με πιστεύετε· δὲν μοὶ μένει, λοιπόν, εἰμὴ
νὰ σὰς τιμωρῶσω μὲν πρῶτον διὰ τὰς κατ'
ἐμοῦ ἀδικίας σας καὶ ἀκολούθως ν' ἀπαλ-
λάξω τὴν γῆν ἀνθρώπου, ὅστις δὲν πι-
στεύει εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλαν-
θρωπίαν.

Ὁ Σχικῶ ἀπεσύρθη ἐν βῆμα πρὸς τὴν
θύραν, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀνείζων τὸν δι-
κηγόρον.

Οὗτος ὁμως ἐποίησατο ἄλλα πρὸς αὐτόν.

— Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ σὰς ἀρήσω
νὰ ἐξέλθητε; ἀνεφώνησεν ὁχι, ὠρατιέ μου
κατάσκοπε· ὁχι, φιλε Σχικῶ. Ὅστις ἤξεύ-
ρει μυστικὰ ὡς τὰ τῆς γενεαλογίας ἀπο-
θήσκει· ὅστις εἰσέρχεται ἐνταῦθα, ὡς εἰ-
σῆλθε σύ, ἀποθνήσκει!

— Διευκολύνετε ἄριστα τὴν θέσιν μου,
ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε
γαλήνης· ἐδίσταζον μόνον διότι εἶμαι βέ-
βαιος, ὅτι θὰ σὰς ἐρόνευσον. Ὁ Κριλλιέν,
ἀσκούμενος εἰς τὰ ὄπλα μετ' ἐμοῦ πρὸ δύο
μηνῶν, μοὶ ἐδίδασκεν ἐνδιαιτέρον κτύπημα,
ἐν μόνον, τὸ ὅποῖον ὁμως θ' ἀρκέσει, μὰ
τὴν τιμὴν μου Ἐμπρός, δώσατέ μοι τὰ
ἐγγράφα, προσέθετο με τρομερὰν φωνήν,
ἄλλως σὰς φονεύω! θὰ σὰς εἶπω δὲ καὶ
τίνι τρόπῳ θὰ σὰς τρυπήσω τὸν λαιμόν,
ὡς ἠθέλατε νὰ πράξῃτε κατὰ τοῦ φίλου
μου Γορανφλότου.

Ἐνῶ ὁ Σχικῶ δὲν εἶχε εἰσέτι συμπλη-
ρώσει τὴν φράσιν του, ὁ Δαυίδ ὤρμησε
κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὑπεδέχθη με
τὸ ζῆφος προτεταμένον.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον περίπου ἴσον ἀ-
νάστημα, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ Σχικῶ
ἀπέκρυπτον τὴν ἰσχύνητα τοῦ σωματός
του, ἐνῶ οὐδὲν ἐκάλυπτε τὸ ἰσχνὸν καὶ εὐ-
καμπτον σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὁμοιάζον-
τος πρὸς μικρὸν ὄφιν.

Ὁ Δαυίδ ταχέως ἐνόησεν, ὅτι εἶχεν ἐ-
νώπιόν του ἰσχυρὸν ἀντίπαλον. Ὁ Σχικῶ,
ἀσκούμενος καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ὄπλα μετὰ
τοῦ βασιλέως, εἶχε κατασταθῆ τις τῶν
ἰσχυροτέρων ξιφομάχων τοῦ βασιλείου, ὅ-
περ ἐνόησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ, βλέπων
πάντοτε ἔτοιμον τὸ ζῆφος του πρὸς ἀπό-
κρουσιν πάσης ἐπιθέσεώς του.

Ἐψεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρχίζετε νὰ
ἐννεαίτε, ἄ!; λοιπόν, ἀπαξ ἔτι, τὰ ἐγ-
γράφα.

Ὁ Δαυίδ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὤρ-
μησεν αὐτὸς κατὰ τοῦ Γασκόνου, δεύτερος
δὲ μικρότερος καὶ πεισματωδέστερος ἀγὼν
συνήθη, εἰ καὶ ὁ Σχικῶ ἠρκεῖτο ν' ἀπο-
κρούῃ ἀπλῶς τὰς ἐπιθέσεις, χωρὶς ν' ἀν-
τεπιτιθῆται.

Ἄλλὰ καὶ ὁ δεύτερος οὗτος ἀγὼν ἔληθε
δι' ὑποχωρήσεως τοῦ δικηγόρου.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὸρα εἶναι ἡ
σειρά μου.

Προῦχώρησε δ' ἐν βῆμα, ἀλλ' ὁ Νικό-
λαος Δαυίδ προὔτεινε τὸ ζῆφος του, ὅπως
ἀναγκαιότης αὐτόν. Ὁ Σχικῶ ὁμως, δι' ἐ-
πιδεξίου ξιφισμοῦ, κατεβίβασε τὸ ζῆφος τοῦ
ἀντιπάλου του καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν εἰς
ὁ μέρος εἶχε προὑποδείξει, βυθίσας τὸ